

UZASADNIENIE WYROKU SĄDU APELACYJNEGO

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 58/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Okręgowy w P., wyrok łączny z dnia (...) r., sygn. akt (...)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		K. R.	Skazany obecnie przebywa na wolności. Mieszka ze swoją konkubiną, z którą w związku partnerskim żyje od (...) r., „gościnnie” w mieszkaniu należącym do konkubiny. Nie posiada dzieci ani zobowiązań alimentacyjnych. Skazany pracuje dorywczo i	Kwestionariusz wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora zawodowego w dniu (...)	132-133

			<p>niesystematycznie jako pomocnik dekarza lub w branży budowlanej.</p> <p>Skazany nadużywa alkoholu, jest osobą uzależnioną od alkoholu, zaś wcześniej, wobec stwierdzonego Zespołu (...) podejmował kilkakrotnie leczenie odwykowe, ale nigdy nie ukończył terapii, rezygnując z niej. Skazany mieszka w S. w dzielnicy wysoce patogennej. Utrzymuje kontakty z kolegami z dzielnicy o wątpliwej reputacji.</p> <p>W opinii kuratora sądowego skazany jest osobą wysoce zdemoralizowaną, zaś uzależnienie od alkoholu jest jego kluczowym problemem.</p>		
<p>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Kwestionariusz środowiskowego wywiadu	Opinia kuratora zawodowego o skazanym nie budzi żadnych wątpliwości i nie była w toku postępowania odwoławczego kwestionowana. Została ona sporządzona przez podmiot fachowy na podstawie informacji znanych kuratorowi z urzędu, danych dostępnych w systemach informatycznych na temat prowadzonych wobec skazanego postępowań sądowych oraz na podstawie bezpośrednich rozmów ze skazanym i jego konkubiną.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

**STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC**

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Rażąca niewspółmierność (surowość) orzeczonej kary, polegająca na wymierzeniu skazanemu kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności, mimo iż w niniejszej sprawie zachodzi łączność czasowa i przedmiotowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, przemawiająca za zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Przed ustosunkowaniem się do zarzutu apelacyjnego należy zważyć, co następuje:</p> <p>Sąd Okręgowy w P. w sprawie o sygn. akt (...) w postępowaniu prowadzonym w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanego K. R. brał pod uwagę następujące prawomocne skazania wyrokami:</p> <p>I.Sądu Okręgowego w G. z dnia (...) r. w sprawie (...), prawomocnym w dniu (...) r., za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej u.p.n.) popełnione (...) r. na karę 5 lat pozbawienia wolności, którą wykonał w całości od (...) oraz na karę grzywny w liczbie 500 stawek dziennych w wysokości po 10 zł każda, która została w całości wykonana w dniu (...) r.;</p>		

II.Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r. w sprawie(...) ,
prawomocnym w dniu (...) r.,

a. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. popełnione od(...) r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

b. za przestępstwo z art. 55 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda

i po połączeniu tych obu kar jednostkowych pozbawienia wolności na karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres stosowanego wobec skazanego tymczasowego aresztowania od dnia(...)

Sąd I instancji, analizując brane pod uwagę trzy stany prawne i mając na uwadze czas popełnienia przez skazanego wszystkich przestępstw przed dniem 1 lipca 2015 r., doszedł do słusznego wniosku, iż w przypadku skazanego, stosując przepis art. 4 § 1 k.k. należy za podstawę rozstrzygnięcia przyjąć przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. Sąd I instancji szeroko i przekonywująco na ten temat wypowiedział w uzasadnieniu formularzowym w sekcji 3 na str. 5-7, więc nie zachodzi tu konieczność, by ponownie przytaczać tę argumentację, tym bardziej, iż nie jest ona w zakresie zastosowania przepisów prawa materialnego kwestionowana przez skarżącą.

Tym samym, zgodnie z treścią obowiązującego wówczas art. 86 § 1 k.k. należało wymierzyć

skazanemu karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając 15 lat pozbawienia wolności i 810 stawek dziennych grzywny.

Trzeba przy tym pamiętać, iż chodzi tu o łączenie kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa a nie kar łącznych, co oznacza, iż w przypadku wyroku opisanego wyżej w pkt II łączeniu podlegały kary jednostkowe przywołane pod literami a oraz b.

Powyższe więc oznacza, iż Sąd I instancji miał uprawnienie do wymierzenia skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 5 lat do 9 lat i 6 miesięcy (5 lat + 1 rok + 3 lata i 6 miesięcy) oraz kary łącznej grzywny w liczbie od 500 stawek dziennych do 650 stawek dziennych (500 stawek + 150 stawek).

Sąd I instancji, stosując tzw. zasadę asperacji, wymierzył skazanemu kary łączne 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 600 stawek dziennych w wysokości po 10 zł każda.

Sąd I instancji bardzo dokładnie przeanalizował sytuację faktyczną i prawną skazanego, biorąc pod uwagę różne możliwości (zasady absorpcji, kumulacji i asperacji) w zakresie ukształtowania wymiaru kary zarówno pozbawienia wolności, jak i grzywny i doszedł do słusznego wniosku, iż w przypadku skazanego należy odrzucić możliwość zastosowania skrajnych rozwiązań, jakimi jest oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji czy kumulacji, bowiem, mimo zbliżonego czasu popełnienia przez skazanego trzech przestępstw przedmiot ochrony osądzonych

tymi wyrokami czynów jest tylko częściowo tożsamy, bowiem ta tożsamość dotyczy dwóch przestępstw z art. 55 ust. 3 u.p.n., natomiast dodatkowo trzecie przestępstwo, z art. 258 § 1 k.k., było skierowane przeciwko porządkowi publicznemu. Poza tym Sąd I instancji słusznie podniósł, iż mimo tożsamości dwóch przestępstw narkotykowych a także występującej zbieżności czasowej ich popełnienia nie znajduje tu uzasadnienie zastosowania zasady pełnej absorpcji, jak tego zresztą się domaga skarżąca, bowiem zastosowaniu takiej zasady sprzeciwia się nie tylko trzecie przestępstwo skierowane przeciwko zupełnie innemu dobru prawnemu, to nadto, cyt. „ spośród czynów z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii żaden nie dominuje tak bardzo w obrazie przestępczej działalności skazanego, aby kara zań wymierzona mogła pochłonąć drugą z wymierzonych kar”. Trzeba przy tym wspomnieć, iż przedmiotem przestępstwa narkotykowego w sprawie (...) było 14.447,3 gram marihuany, zaś przedmiotem przestępstwa narkotykowego w sprawie (...) było łącznie 40 kg marihuany. Tym samym, mając na uwadze tak rozległą działalność narkotykową w obu tych sprawach, będącą przedmiotem obu przestępstw, za które K. R. został skazany, jak i fakt, że nadto został on także skazany za przestępstwo trzecie, które nie było już tożsame rodzajowo, Sąd I instancji trafnie doszedł do wniosku, iż, cyt.: „ okoliczności te sprzeciwiały się zastosowaniu zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej a przemawiały za zastosowaniem zasady asperacji”. Sąd I instancji wreszcie przekonywująco wykazał konieczność wymierzenia

skazanemu, przy stosowaniu tej zasady i mając na uwadze całokształt okoliczności, jakie należy brać pod uwagę, w tym i cele kary, iż w pełni adekwatną i sprawiedliwą będzie kara łączna 7 lat pozbawienia wolności oraz kara łączna grzywny w liczbie 600 stawek dziennych, przy ukształtowaniu wysokości stawki na kwotę 10 zł (patrz: uzasadnienie formularzowe w sekcji 4 na str. 7-10).

Apelująca, zarzucając rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności i domagając się zastosowania zasady pełnej absorpcji nie stara się nawet podważyć prawidłowości rozumowania Sądu I instancji a jedynie sama ocenia sytuację skazanego, odwołując się do łączności czasowej i przedmiotowej występującej pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Trzeba jednak zauważyć, iż Sąd I instancji na tę okoliczność wyraźnie zwrócił uwagę, przy czym, jak wspomniano wyżej, skazany również dopuścił się trzeciego przestępstwa, które już przedmiotowo jest odmienne od pozostałych, zaś w przypadku przestępstw narkotykowych nie występuje między nimi taka różnica (dysproporcja), która uzasadniałaby pochłonięcie jednej z wymierzonych za nie kar (kary łagodniejszej – tu: 3 lata i 6 miesięcy) przez drugą (karę surowszą – tu: 5 lat). W tej zaś sytuacji nie może przekonywać zapatrywanie skarżącej, iż skoro K. R. w obu tych sprawach został skazany za tę samą działalność przestępczą związaną z przemycaaniem znacznych ilości narkotyków, to powinna zostać wobec niego orzeczona kara łączna oparta na zasadzie pełnej absorpcji. Przy takim bowiem rozumowaniu

skarżąca pomija te okoliczności, na które wyżej wskazano a które właśnie sprzeciwiają się zastosowaniu tej zasady. Skarżąca przy tym pozostaje w błędzie twierdząc, iż skazany K. R. został dwukrotnie skazany za „to samo przestępstwo”. Gdyby bowiem zachodziła taka sytuacja, to wówczas w sprawie (...) Sąd Okręgowy w P. miałby do czynienia z powagą rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.), co prowadziłoby do wydania orzeczenia umarzającego postępowanie o czyn z art. 55 ust. 3 u.p.n. Skoro zaś taka sytuacja nie miała miejsca a poza tym łączny obraz działalności narkotykowej skazanego, wynikający z obu przypisanych mu czynów znacznie przedmiotowo wykracza poza obraz każdego z tych osobno osądzonych czynów, to wręcz niesprawiedliwe byłoby łagodniejsze potraktowanie skazanego poprzez niejako darowanie mu jednej z tych kar jednostkowych (tu: kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności) poprzez ukształtowanie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.

Wreszcie nie może przekonywać ostatni argument przytoczony przez skarżącą na końcu apelacji a dotyczący wymiaru orzeczonych kar wobec innych skazanych wyrokiem Sądu Okręgowego w P.. Sąd I instancji, orzekając karę łączną wyrokiem łącznym nie analizuje i nie porównuje przecież kar wymierzonych innym osobom skazanym. Przy czym znów nie można zapominać o zasadzie indywidualizacji kary (art. 55 k.k.) a tym samym w sprawie o wydanie wyroku łącznego bierze się pod uwagę tylko i wyłącznie okoliczności, które dotyczą osoby skazanej na kary

<p>jednostkowe wyrokami w różnych sprawach.</p> <p>Skoro więc Sąd I instancji w sposób przekonywująco uargumentował konieczność wymierzenia skazanemu kar łącznych przy zastosowaniu zasady asperacji i orzeczone kary łączne pozbawienia wolności i grzywny co do wymiarów nie budzą żadnych zastrzeżeń Sądu odwoławczego, to brak jest podstaw do postawienia zaskarżonemu wyrokowi zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary w oparciu o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k.</p> <p>Na koniec tych rozważań trzeba wspomnieć, iż także przytoczona wyżej w sekcji 2 opinia o skazanym z jego miejsca pobytu, z racji wynikających z niej negatywów dotyczących osoby skazanego nie pozwala na jakiegokolwiek złagodzenie orzeczonych kar łącznych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności o zasadę pełnej absorpcji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek jest niezasadny z powodu nieuwzględnienia postawionego w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności kary, o czym szerzej się wypowiedziano przy ustosunkowaniu się do tego zarzutu.</p>		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymano w całości zaskarżony wyrok, tj. w zakresie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności (pkt 1) i kary łącznej grzywny (pkt 3), w zakresie zaliczenia na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresów tymczasowego aresztowania i odbywania kary (pkt 2) i w zakresie zaliczenia na poczet kary łącznej grzywny uiszczonej grzywny w liczbie 500 stawek dziennych (pkt 4) oraz w zakresie kosztów sądowych (pkt 6).	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
Zasadność orzeczeń o karach łącznych zawartych w punktach 1 i 3 została wyżej umotywowana przy ustosunkowaniu się do zarzutu apelacyjnego. Zaliczenie w pkt 2 na poczet kary łącznej okresów tymczasowego aresztowania i okresów odbytych w obu sprawach kar pozbawienia wolności znajduje oparcie w treści art. 577 k.p.k. oraz co do tych okresów w treści wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie W.. i informacji o obliczeniu kary (k. 224-225 i 392 akt (...)) oraz z poprawnego zaliczenia na poczet kary orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w P. w sprawie (...) okresu postanowieniem Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) (k. 43). Zaliczenie w pkt 4 na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny wykonanej już grzywny w ilości 500 stawek dziennych znajduje uzasadnienie w art. 577 k.p.k. oraz	

w informacji Sądu Okręgowego w G. o uiszczeniu tej grzywny w dniu (...) r. (k. 54).	
Zwolnienie skazanego od uiszczenia kosztów sądowych (pkt 6) znajduje oparcie w treści art. 624 § 1 k.p.k. i nie jest kwestionowane na niekorzyść skazanego.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	Nie dotyczy # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k. Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k. Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Zwolniono skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, kierując się przepisem art. 624 § 1 k.p.k., gdyż skazany nie posiada stałych źródeł dochodów a do tego jest zobligowany do odbycia kilkuletniej kary pozbawienia wolności.

PODPIS
G. N. K. L.M. K.